

Dag 73 – zondag 10 maart

Ik kan me niet herinneren wanneer ik nog eens om 22 u ben gaan slapen op een zaterdagavond maar gisteren was het zo ver en het heeft me goed gedaan. Resultaat is natuurlijk wel dat ik om zeven uur wakker word. Hm, even naar toilet en dan verder vooral in denial gaan: ik was niet wakker, ik ben niet wakker, ik ga terug slapen... Even hoor ik wat gepiep beneden maar het klinkt nog niet dringend genoeg. Om half negen vind ik het voor mezelve welletjes en ga ik in pyjamamodus naar beneden.

1...2... 3 ?! snuitjes aan de deur beneden?! Huh?

Lagun zit niet in zijn bench?! Langzaam maar zeker dringt ook een onaangenaam luchtje door tot in mijn brein... Potjandorie! Die kan toch niet ontsnapt zijn uit zijn bench? 't Is er een met twee sloten met haakjes aan de buitenkant?! Hij is wel slim maar... Ik snap er niks van. Wat ik wel snap, is dat ik kuiswerk heb: twee plasjes in huis. Maar dat is dan ook alles. Eigenlijk feitelijk valt die schade toch mee vind ik voor een pup die net zijn eerste nacht in volle vrijheid met twee kompanen heeft beleefd. Ik stop de drie even in de tuin en ga dan maar aan het dweilen - in pyjama. Wat een zicht toch weer. Achja, de burens zijn wel erger gewoon intussen. :)

Wanneer ik klaar ben en de croissantjes in de oven beginnen te geuren komt een nog nietsvermoedende man naar beneden gestrompeld. Een beetje geïrriteerd moppert hij dat ik niet had moeten kuisen, dat hij dat wel zou doen terwijl ik naar school ben met Lagun. Maar hij houdt al snel op wanneer hij mijn blik ziet. Kalm leg ik hem uit dat iemand pipi had gedaan in huis... En dan zie ik het dagen op zijn gezicht. Was ie een hond, dan was hij met zijn staart tussen zijn pootjes afgedropen. Mja, Koen was dus "vergeten" om Lagun in zijn bench te doen. Zuchtje...

Ik laat de beestjes terug binnen en Lagun vindt het precies een beetje te fris ruiken in huis. Als een kat die een haarbal probeert op te hoesten staat ie me daar plots te kokhalzen naast me. Zijn blik op eindeloos verontschuldigend en hulpeloos. Ma schat toch! En daar komt het dan... de Exorcist heeft er niks aan! Lagun geeft twee grote plassen donkerbruine vloeistof over. En die geur! Man! Dit heb ik echt nog nooit geroken. Ik krijg het bijna niet opgekuist zonder zelf over mijn nek te gaan. Dat de andere twee niet meteen komen afgeslopen om het goedje zelf naar binnen te spelen, zegt ook al genoeg. Pffjew. Kan me niet schelen dat het buiten vriest, die ramen gaan open!

Lagun ziet er wel opgelucht uit en neemt zijn post in aan de pan waarin zijn trainingsworstje ligt te sudderen. Maar zou ik wel naar school gaan? Het is grijs, koud en nat buiten en Lagun is duidelijk uit zijn doen. Enfin, jawel Veerle, je bent nog niet flink geweest deze week!

Op school merk ik al gauw dat ik de enige uit de A-groep ben die het weer heeft getrotseerd en dat het privéles wordt voor me. En wat voor één: een stagiaire-instructrice krijgt haar vuurdoop en geeft haar eerste eigen training. Twee andere instructeurs kijken toe. Ik voel me al even zenuwachtig als zijzelf. Bij elke fractie van een seconde dat mijn timing om te belonen ernaast zit, word ik niet 1 keer maar 3 keer berispt. 6 ogen houden elk beweging in de gaten en ik, die Lagun moet sturen, wordt gestuurd door iemand die 't nog aan 't leren is, en die op haar beurt gestuurd wordt door een meisje dat wordt gestuurd door de voorzitter... we zijn al gauw stuurloos.

We doen achtereenvolgens een aandachtsoefening, een zit- en een ligoefening en daartussen mag ik telkens een spelmoment inlassen. Maar we doen alle oefeningen alsof Lagun nog helemaal niks kan. Beginnen met het gedrag uit te lokken, belonen met een snoepje zonder een bevel te geven, herhalen en dan pas bevel aan koppelen... Lagun verveelt zich mateloos en dat laat ie ook duidelijk merken. Die konijnenkeutels, die moet hij hebben! Chaos is het gevoel dat ik eraan overhoud. En toch heb ik weer bijgeleerd vandaag. Zo raak ik bij mijn contact met Lagun te vaak zijn kopje aan - iets waar de kleine man niet zo van houdt. Vreemd dat me dat nog niet was opgevallen zelf. Het is een gewoonte van bij de Mechelaars die er absoluut wél van houden wanneer ik met een paar vingers zacht hun kopje masseer. Ik kan Darko gewoonweg in slaap krijgen op die manier! Maar elke hond is anders Veerle. Pas wanneer ik even moet tonen dat Lagun wel aan zijn lijfje laat zitten voor een oppervlakkige controle, wordt het me pijnlijk duidelijk dat ik niet aan zijn oren geraak. Aandachtspunt nummer 256... ;)

We stappen vervolgens netjes het terrein af en Lagun, die nog maar een kwartje worst heeft weten te verdienen en maar al te goed beseft dat de rest daar nog in mijn heuptasje zit, plakt tegen mijn been en boort zijn blik mijn ogen in. We leggen de volle 50 meter naar de cafeteria perfect af, gevolgd door de drie verwonderde instructeurs. ☺

Ondanks een matig succesvolle training, is Lagun best moe. Op de terugweg naar huis moet ik even stoppen in de Spar maar ik laat mijn ventje verder slapen. Deze middag wacht hem echter nog een spelklasje... Deze keer met Sam de beagle en Louka de podenco erbij!

Het spelklasje is een regelrecht succes vandaag en we worden aanvankelijk verdeeld over twee terreinen omdat er te veel en té opgewonden hondjes zijn komen opdagen. Na 10 minuutjes is 't ergste eraf gelopen en mag iedereen bij elkaar. Lagun kent het al goed en gaat zeer professioneel te werk; geen enkel hondje of hoekje zal aan zijn aandacht ontsnappen! Op een mini na is Lagun de kleinste vandaag tussen allemaal uit de kluiten gewassen grote honden. Maar je zou 't em niet aanzeggen. Zijn allergrootste vriend is een jonge Weimaraner die Lagun waar voor zijn geld geeft. Een uur aan een stuk rollen de twee letterlijk door het slijk. Het is een zicht waard. En ze zijn tot mijn grote verbazing ook de last men standing! Iedereen is uitgeteld na een uurtje maar wanneer de vriendjes worden aangelijnd krijg ik een verontwaardigde blik van de jongeman: hoezo, nu al?! Maar ik wil nog niet naar huis!!!!

Het volgende groepje staat al te wachten aan de draad en Lagun begroet hen stuk voor stuk in 't voorbijgaan met een modderige poot.

De hele terugweg rijden we met een raampje open...

Dag 74 – maandag 11 maart

Deze ochtend tref ik een kleine man aan die precies van de kapper komt en blonde lokjes heeft laten leggen. De modder van de speelweide zit goed in zijn vachtje vastgekoekt. Wie zei me gister ook alweer dat ik dat er zo zou uitwrijven eens droog? Hm... Zijn snoetje ziet er ook lief uit. Gister na de speelweide hebben we pannenkoekjes gemaakt om onze innerlijke mens er weer wat bovenop te brengen en Laguns innerlijke mannetje had daar precies ook goesting in. Terwijl ik de vaatwas stond in te laden mocht ik de kleine man van tussen de potten en pannen gaan vissen. 'Pas toucher' was het hé? Mja...

nog wat oefening nodig. Hoe dan ook, zijn neusje zat onder het pannenkoekendeeg en ik heb blijkbaar een plekje gemist want deze ochtend heeft Lagun net een Indisch pannenkoekenpareltje op zijn neus. Onmogelijk los te weken. Dan maar zo naar Brussel.

Het is vandaag merkkelijk kouder dan vorige week. Ze hadden het voorspeld maar potjandorie dat windje snijdt. Ik keek er eindelijk naar uit om geen handschoenen meer te moeten dragen en niet meer met mijn blauwe vingers aan de rits van mijn heuptasje met snoepjes voor Lagun te moeten blijven hangen.

Lagun is nog behoorlijk onder de indruk van zijn speelmiddagje van gisteren en verslaapt de hele voormiddag. Iets voor twaalfen maak ik hem wakker want we gaan lunchen met een ex-collega in de tapasbar in Brussel. Het wordt alweer een heel avontuur want ik moet eerst nog een metrokaart kopen en daarna duiken we de premetro in. Lagun doet het voorbeeldig, zijn nekje op zijn vertrouwde verwrongen manier in een hoek gedraaid om me in de ogen te kunnen kijken terwijl we stappen. Hij stapt zelf de overvolle metro in alsof hij nooit anders heeft gedaan en blijft stevig op zijn pootjes staan terwijl de metro zich door de ondergronds tunnels slingert. Aan de eerste halte begint de deur naast ons onophoudelijk te piepen en open en dicht te gaan. Wij tweevoeters zijn het gewoon: er schort wel eens iets aan het materiaal van de MIVB. 't Is niet alleen de NMBS. ;-) Maar ik zit toch wat in met onze viervoetige vriend. Lagun heeft er echter vertrouwen in en blijft stoïcijns staan. Heel even denkt hij dat hij moet uitstappen maar wanneer hij ziet dat ik geen aanstalten maak, gaat hij terug zitten.

We moeten even buiten staan wachten op onze lunchdate en het begint te sneeuwen. Lagun is echt nog heel gedwee en staat wat tegen mijn been te leunen en braaf naar me te kijken. Het moet er zielig hebben uitgezien want af en toe zie ik een voorbijganger aarzelen om ons een aalmoes te geven?! Grappig. Als Lagun volgroeid is, kan ik zo wellicht mijn aperitief verdienen.

In het restaurant is het heel rustig en Lagun is welkom. Hij mag zelfs zijn jasje uitdoen. Zijn Canisha-jasje wel te verstaan. Hij is fraai maar onrustig. Hij vindt precies zijn draai niet op de krakende houten vloer. Ik heb een lekkere varkensoor mee voor hem en hoop dat hij zich daar even wil mee bezighouden. Mja... tot aan ons eerste hapje. Voor de rest van de maaltijd heb ik geluk dat je tapas makkelijk met één hand kunt eten want mijn andere hand had ik nodig om Lagun bij me te houden. Even begint Lagun ook te blaffen in het restaurant. Naar wat, dat is me nog steeds een raadsel. Buiten zien we alleen maar sneeuwvlokjes neerwarrelen. Hij wil wellicht gaan spelen. Gelukkig kan ik hem nog snel afleiden.

Op de terugweg moeten we een metro aan onze neus laten passeren omdat we er gewoonweg niet bij geraken. Lagun kijkt me even vragend aan en een oude Marokkaanse man heeft medelijden. Hij komt een babbeltje slaan en is zodanig verrukt over Lagun dat hij ons een koffie aanbiedt op de terugweg. Dit komt goed jong: Lagun zal me niet alleen aan aperitiefjes helpen maar ook aan digestiefjes. :-) Ik moet wel vriendelijk bedanken natuurlijk want het werk roept alweer (en ik raak dat zwarte goedje niet aan).

Voor Lagun was het welletjes precies want hij slaapt in een stuk door tot kwart na vijf.

In de trein heeft hij even een wakker moment en vanaf Gent begint hij wat te jammeren. Ik denk dat hij een grote behoefte moet doen maar wanneer we in Landegem landen, blijkt dat meneertje eigenlijk gewoon in de sneeuw wil spelen. Hij is ronduit onhandelbaar en na twee minuten in de vrieskou

trachten zijn aandacht te krijgen, pak ik hem op en draag ik hem naar de auto... waarvan de deuren zijn vastgevroren! Jeetje, niet evident om met bevroren vingers, een lastig hondje en twee zware tassen in een halve sneeuwstorm te proberen inbreken in je eigen auto. Maar we komen er en 's avonds genieten we allemaal van een rustig warm nestje.

Dag 75 – dinsdag 12 maart

Midden maart en wat een ellende. Het heeft de hele nacht gesneeuwd en deze ochtend zien zelfs de viervoeters er de fun niet van in. Er staat een gure wind die alle sneeuw op een hoop aan een kant van de tuin heeft gewaaid. G*dzijdank voor thuiswerken!

Om tien uur zie ik nog steeds niet veel collega's op ons interne chatsysteem; iedereen zit vast ofwel in de file ofwel in de trein.

De zon breekt er wel af en toe door en buiten levert het mooie taferelen op. De viervoeters krijgen er zin in en storten zich op de sneeuwberg in de tuin. Lagun stort er zich zelfs helemaal in om even later terug te verschijnen als een verschrikkelijke miniatuuryeti. Hilarisch om te zien hoeveel lol ze hebben met het witte goedje.

Ikzelf ben wel heel dankbaar wanneer ik tegen de middag een telefoontje krijg van Syntra dat de avondles is geannuleerd door de weersomstandigheden. Zo hoef ik geen twee uur op voorhand te vertrekken en heb ik vandaag wat extra ruimte. Voor bijvoorbeeld een trainingssessie met Lagun in de puppyproof room! Ik zie het wel zitten. En Lagun ook duidelijk. Hij doet het geweldig goed vandaag. We doen de oefening met de heupgordel om hem te leren dat trekken aan de lijn hem niet dichterbij zijn doel zal brengen en bij het vijfje snoepje dat ik net buiten zijn bereik gooi, komt hij zelfs mooi naast me zitten zonder dat ik iets hoef te zeggen, kijkt hij me aan en wandelt dan flink met me mee naar het snoepje dat hij mag nemen wanneer ik ok zeg. Ik sta in verwondering.

't Is een zodanige up dat ik het tijd vind voor een 'down'. En zelfs die krijg ik op commando vandaag. Ik hoef zelfs geen ene keer een handbeweging te doen om hem te laten liggen! Super. Ik denk dat ik het hierbij houd voor vandaag. Ik wil mijn geluk niet te veel tarten.

De rest van de dag mag hij het uithangen met zijn twee buddy's in de sneeuw buiten. Met zijn drietjes slagen ze er bijna in om het terras sneeuwvrij te eten. Ijsberen...

Dag 76 – woensdag 13 maart

Deze week heb ik mijn thuiswerkdagen gewisseld en vandaag werk ik alweer thuis. Ik merk wel dat Lagun wat lastig wordt als we te vaak thuis blijven dus ik neem me voor om vandaag es een oefenwandeling met hem buiten te gaan maken als pauze. Maar moeder denkt daar anders over... Net nu de winter op het punt staat het land te verlaten, schuift mama onderuit. Iets voor achten belt mijn zus - die het heeft zien gebeuren - in paniek naar me. Mama is wat gedesoriënteerd, ziet lijkbleek en haar voet kijk achterom... Maar ze heeft geen pijn... hm... klinkt als schok. Ik volg het hele gebeuren van op een afstand want het is echt nog geen weer om door te rijden en tegen elven kennen we het verdict: gebroken pols en gebroken voet. Ja moe, als je iets doet, doe je 't wel goed hé!

Na een paar zware pijnstillers klinkt ze wel al een pak beter aan de telefoon. Ze giechelt zelfs wat. (Ik moet haar eens vragen wat ze heeft gekregen als medicatie ;-)

Enige positieve in 't verhaal: de komende weken zal ik met Lagun veel kunnen oefenen om naast een rolstoel te leren wandelen want moe krijgt een rolstoel om zich wat te behelpen. ;)

Met alle commotie en tussendoor het vertaalwerk, heb ik vandaag de viervoetertjes wel wat moeten negeren. En ook buiten hebben ze hun beer niet echt kunnen uitlaten vandaag want het was echt geen weer om een hond door te sturen; grijs, koud, nat... we krijgen zelfs hagelstenen de grootte van kwarteleieren!

Resultaat: 's avonds heb ik een hyper flatje. Hij weet geen blijf met zijn energie, wat uiteraard betekent dat hij alle verkeerde uitlaatkleppen opzoekt: opspringen, blaffen, aan de salontafel knabbelen. Ja, tot tweemaal toe blaft hij zelfs Darko uit zijn mand! Kleine man, je speelt met vuur daar!

Mijn hyper flatje heeft ook wel zijn hyper flosjes vandaag. Ik krijg zowaar enkele echte knuffelmomenten waarbij hij zich tegen mij komt vleien en bijna smeekt om hem onder zijn kinnetje te wrijven. Ja ja, dat is dus écht zijn plekje. Goed om te weten. Ik profiteer er meteen ook van om af en toe een beetje aan zijn oren te zitten. Hij is er nog steeds geen groot fan van maar tolereert het wel steeds beter.

Dag 77 – donderdag 14 maart

Vandaag moeten we naar Brussel want we hebben stafvergadering met onze nieuwe bazin. Mijn eerste vergadering met de nieuwe chef en Laguns eerste staf ooit.

Een beetje een vervelend tijdstip want het is om tien uur 's ochtends en wil dat nu net midden in zijn matinale beautyslaapje zijn... Om kwart voor tien maak ik hem zachtjes wakker. Enthousiast kan je hem niet noemen maar dat is misschien maar beter zo. Al stretchende en geeuwende tsjokt hij achter me aan naar buiten en met veel moeite perst hij enkele druppeltjes uit.

Iets voor tien bieden we ons aan bij de secretaresse van de chef die zichzelf tot een van Laguns meest fervente groupies mag rekenen. Maar zelfs zij krijgt onze kleine man niet opgedraaid. De collega's arriveren ook en we gaan ons installeren in het bureau. Ik heb een heel arsenaal aan speeltjes, kauwtjes en ander afleidingsmateriaal mee voor ons heerschap maar uiteindelijk zal een klein kauwtje volstaan voordat onze man zijn slaapje verder zet. Een uur lang horen we hem niet meer. Het laatste topic van de staf is meteen ook een heel zwaar en delicaat topic en Lagun aarzelt niet om dat te beamen. Alsof hij ons echt de hele tijd heeft verstaan, begint hij nu plots te jammeren. Onze bazin lijkt helemaal vertroeteld. Flinke jongen zie, jij krijgt een goede evaluatie!

Om half twaalf komen we terug in het bureau, Lagun eet een paar korreltjes en valt dan meteen als een rotsblok in slaap. Tot half vier! Ik zou me nog zorgen beginnen te maken over het kereltje... maar in de trein terug naar huis is hij meteen terug in vorm. We zitten in tweede klasse vandaag bij mede-Landegemnaren en de hele wagon is onder de betovering van Laguns charmes. Ze maken het me niet makkelijk door hem telkens te proberen lokken maar goed, moeilijk gaat ook en kunnen we het hen kwalijk nemen? Het is inderdaad zo ne mooie jongen, zo ne flinken, zo nen... en dan nog een hele reeks

superlatieven. ☺ De mevrouw naast me feliciteert ons aan het einde van de rit: ze heeft nog nooit een hondje gezien dat zo flink aandacht kan geven.

Ik ben uitgeput van de oefening en Lagun ook blijkbaar want zelfs wanneer we iets later bij de dierenarts arriveren (om korreltjes te halen voor de Mechelaars), maakt hij zelfs geen aanstalten om mee te komen.

Dag 78 – vrijdag 15 maart

Deze voormiddag werk ik nog eens thuis want in de namiddag hebben we vrijaf om Lagun te gaan voorstellen bij Nike als nieuwe mascotte.

De ochtend vliegt voorbij met drie heel actieve vriendjes die me van mijn werk trachten af te houden.

Om twaalf uur schart ik Lagun's spullen bijeen, mijn laptop en usb-stick en gooi ik de bench in de auto. Het is buiten nog maar eens aan het sneeuwen dus voorzichtigheid is geboden maar de wegen liggen gelukkig wel deftig. Ik kom mooi op tijd aan met Lagun op de ontmoetingsplaats met Gerrit. We laden de bench over in de koffer van Gerrit en ik laat Lagun nog even een plasje maken voordat we de lange rit naar Laakdal aanvangen. Ik heb zo de indruk dat Lagun ook best wel een hoopje zou willen draaien maar hij is te veel onder de indruk van het drukke verkeer onder, boven en rond de viaduct waar we staan. Dan maar zo de wagen in. Lagun is al een grote jongen intussen en kan zich al heel lang inhouden als het moet. Als het moet... maar vandaag vindt ie precies niet dat het moet. We rijden nog maar pas de autostrade op of Lagun zet het op een jammeren. Gerrit negeert het net als ik maar na een tiental minuten krijg ik toch een vragende blik. Is dat altijd zo in de auto? Eum, neen, eigenlijk nooit... maar ik denk dat ie toch een hoopje zal moeten doen als we arriveren. Gerrit wil geen risico nemen, en heeft zelf precies ook wel behoefte aan een stopje dus we gaan van de autostrade af bij het eerste tankstation dat we tegenkomen. Ik laat Lagun uit en ja hoor, het duurt nog geen minuut voordat ik een plastic zakje vol heb. Ken uw hond.

We stappen terug in en zetten onze weg voort. Maar Lagun zingt lustig verder. Hm, dat is wel vreemd. Ik kan alleen maar bedenken dat het komt doordat hij in de koffer zit van een vreemde wagen. Hij ziet en hoort me wel maar da's blijkbaar niet voldoende. Bij mij in de auto staat de bench natuurlijk wel meestal op de achterbank omdat de koffer vaak vol zit met mechelaar. De tweevoeters houden zich sterk en praten door alsof er niets aan de hand is – maar mijn hartje gaat wel uit naar die arme stakkerd achterin.

De rit verloopt heel vlot en we arriveren een half uur te vroeg bij Nike. Maar geen probleem: ik heb wel wat extra tijd nodig om deftig met Lagun tot aan de ingang te stappen. Gerrit kijkt streng toe maar daar trekt Lagun zich niks van aan. Nu, we komen er wel, ook al moeten we twintig keer stoppen en wachten tot meneertje niet meer trekt.

Binnen worden we al meteen herkend door de receptionistes. Hm, vreemd. Ik heb wel al een paar teksten over Lagun gemaaild samen met een aantal foto's naar de dames die verantwoordelijk zijn voor de We Portal van Nike (een soort intranet voor alle Nike-medewerkers) maar ik heb daar geen reactie op gekregen.

Later tijdens de demo van de We Portal verneem ik al gauw hoe we op korte tijd toch BV's zijn geworden. Of moet ik zeggen BW's... Bekende Wereldburgers. Een van de dames heeft immers toch Laguns verhalen en foto's gebruikt om op hun nieuwe We Portal te plaatsen en heeft zich enkel vergist bij de publicatie...: Lagun is wereldwijd gegaan in plaats van nationaal! Wel grappig.

De hele tijd bij Nike zet Lagun zijn beste beentje voor. Hij gaat onverschrokken door zijn eerste draaideur en door zijn eerste elektronische sluis en tijdens de vergadering knabbelt hij braaf op een van de botjes die ik voor hem mee had. Midden in de vergadering maakt hij wel duidelijk dat hij toch wel echt dringend moet gaan. Gerrit offert zich heel gewillig op om met de kleine man naar buiten te gaan. Niet veel later komt het tweetal perfect in sync terug binnen. Gerrit met een triomfantelijke smile: Lagun doet perfect zijn "heel" en loopt prima aan de voet! Grrr... tja, male bonding? Twintig jaar ervaring meer dan mij? Of is mijn snoepjesvoorraad die ik heb meegegeven met Gerrit gehalveerd? ;-) Ik houd het toch maar op de tweede optie...

Op de terugweg horen we Lagun niet meer in de auto. Het nieuwe zal er af zijn zeker? En ook nu hebben we weer een vlotte rit.

Laguns kilometers zitten er echter nog niet op voor vandaag want we moeten nog Chinees gaan afhalen en gans Gent twee keer doorrijden om een vriend te gaan oppikken. Deze keer staat de bench ook achterin de koffer.

Wanneer we in Landegem arriveren en ik Lagun uit de koffer laat, schrikt Bruno zich een bult. Zat er dan een hond in de auto?! :-)

Ook de rest van de avond merken we bijna niet dat we een pup rond lopen hebben.

Dag 79 – zaterdag 16 maart

Vandaag is het weer vroeg dag. Canisha organiseert een infodagje in het centrum in Evergem voor kandidaat-vrijwilligers en –gastgezinnen en Lagun en ik zullen er een pootje gaan toesteken. Om half negen zijn we al van de partij en laten we "de beesten" los in het grote atelier achter de vergaderzaal. Wanneer anderhalf uur later alles klaar staat en de eerste genodigden arriveren, ga ik een hoopje pup bijeen vegen die zopas 90 minuten heeft gerollebold met vier grote vriendjes.

Lagun gaat heel vrolijk bij iedereen dag zeggen. Als dat geen vrijwilligers zal opleveren! :-)

Een half uur verder in de presentatie neem ik Lagun wel even apart. Hij loopt te slaapwandelen maar wil dat zelf niet toegeven. Ik geef hem wat te eten in de keuken en hij stort zich werkelijk op zijn bakje (of: wat een paar kruimeltjes cake bij korrels kan doen... ;-)). Meteen daarna krult hij zich op een bolletje op een van de jassen die bijna van een stoel hangt (tja, hij zou eens op de blote tegel moeten liggen... ;)) en valt in een diepe slaap.

Ik keer terug naar de presentatie om nog wat vragen van nieuwsgierigen te beantwoorden – en die zijn er zeker! De oren worden van mijn hoofd gevraagd. Vooral met: maar hoe ga je dat in godsnaam doen om die schat af te geven na een jaar?! Sssshht... we do not mention the war!

Lagun wordt al gauw terug wakker wanneer hij vers bloed hoort arriveren en komt weer bij positieven. En hoe! Hij staat al heel wat feller deze middag. Net een oververmoeide peuter die in overdrive gaat. Ik moet hem tegen zichzelf beschermen en hem fysiek apart nemen af en toe of hij zou zichzelf doodspelen. De lieverd toch.

Na nog een vragenuurtje en wat opkuiswerk keren we met zijn tweetjes terug huiswaarts waar onze andere vriendjes op ons wachten. Maar veel zullen ze vanavond niet meer aan ons hebben, aan geen van ons beiden. ;)

Dag 80 – zondag 17 maart

Een zalige lange nacht. Pas om negen uur rol ik uit bed. Beneden heb ik nog geen kik gehoord maar wanneer ik Lagun de tuin inlaat, gaat hij wel twee minuten ononderbroken staan plassen. Jawadde! Vrijdag heeft Gerrit mijn vermoeden bevestigd dat Lagun wat te mager staat. Hij heeft me de tip meegegeven om wat natuur yoghurt onder de korrels van Lagun te mengen zodat hij wat meer eet. Deze voormiddag hebben we nog training dus die yoghurt houd ik voor daarna maar in tegenstelling tot andere keren, geef ik Lagun nu wel al een flinke portie korrels. Ik bak ook nog gauw een worstje voor tijdens de training zelf. Veel korrels eet hij niet maar hij heeft toch iets binnen en tijdens de training zelf werkt hij fantastisch voor de stukjes worst. En gelukkig maar want het wordt een training voor gevorderden! Vandaag krijgen we in de A-groep les van iemand die ik niet ken, en die ook het verhaal van Lagun niet kent. De twee wheaten terriërs die bij ons in de groep zitten, zijn al wat meer gevorderd maar ik zeg niks en vertaal alle oefeningen in Canisha-taal en probeer dapper mee te doen. Waarom, ik weet het achteraf gezien niet goed, maar het verbaast me toch dat Lagun bijna alle oefeningen perfect uitvoert. "Eigen kind, schoon kind"... Lagun is uiteraard slim genoeg om meteen mee te kunnen met de gevorderden! ;-). Hij doet het zelfs beter dan de andere twee eigenlijk, geheel objectief gesproken. ;-). We doen oefeningen die we nog nooit eerder deden: blijven zitten terwijl ik een stap vooruit zet, aan de voet volgen doorheen een obstakelparcours (en vooral die konijnenkeutels niet vergeten!), vanuit een lig naar een zit komen, 'viens' maar zonder dat ik neerhurk of in mijn handen klap, ... alles verloopt uitstekend! Ik ben zelf danig onder de indruk.

Enkel bij de laatste oefening loopt het mis: de hond voorstellen aan de trainer. Lagun is wederom niet voldoende rustig te krijgen en houdt er echt niet van dat er naar zijn hoofdje wordt gegaan. Hier moet ik echt wat meer op letten. Tandjes tonen lukt thuis nochtans zo goed maar toegegeven - ik doe het meestal wanneer ie rustig neerligt.

Misschien houdt het wel verband met zijn afkeer van zijn jasje dat ook langs zijn kopje moet worden aangetrokken.

Of misschien komt het wel doordat hij tandjes aan het wisselen is! Ik ontdek thuis pas dat er twee tandjes missen voorin. Wordt vervolgd...

Ik moet ook iets vinden om hem te verleiden tot spel tijdens de training. Geen van de drie speeltjes die ik vandaag mee had konden hem boeien. 't Was trainen, aandacht geven of keuteltjes peuzelen. Wat

interesseert mij die vod die ge daar in mijn smoeltje duwt vrouwke?! Pak ze zelf als je ze wil hé!
Zuchtje...

Thuis probeer ik de truc met de yoghurt uit. Ik pak flink wat korrels en mix er een goede eetlepel onder. Lagun besnuffelt het goedje eerst wat argwanend maar het duurt niet lang voordat hij erin duikt en alles tot op de laatste korrel opsmikkelt. Ik sta te glunderen als een trotse - en opgeluchte - mama. Hopelijk blijft het niet bij deze ene keer en krijgt onze jongen wat vlees op zijn botten nu.

De hele middag loopt ie weliswaar met een dikke buik rond. 'k Zal toch wat voorzichtig moeten zijn dat ik hem niet overvoed ook.

14,5 weegt hij nu.

Ik neem ook even de tijd om een checklist met leeftijdsgebonden bevelen van Canisha in te vullen. Ik moet wel even slikken want er staan er toch een zestal bevelen tussen die ik helemaal nog niet ben begonnen met Lagun. Onbewust doen we ze wel natuurlijk: voorwerpen oppakken, ik als eerste door een deur met Lagun achter me, blijven, apporteren, iets vasthouden, aan een touwtje trekken op bevel, ... Volgende week zie ik Christel gelukkig twee keer. Effe checken of we toch op schema zitten. 't Is een beetje ontnuchterend na die geweldige training van deze ochtend maar hoe dan ook: ik vind dat Lagun het supergoed doet. De beste leerling ooit. :-)